

Lesbezoek, workshops, enquêtes

Toen begeleidingscoördinator Cristine Hermans van het Blariacumcollege zelf voor de klas ging staan, was er geen begeleiding. „Er hebben zich toen heel wat docenten ongelukkig gevoeld.”

door **Kitty Borghouts**

In haar werkkamer hangt een geplastificeerd felgroen A4-tje. Cristine Hermans (60), coördinator van het professionaliseringsteam van het Blerickse Blariacumcollege, geeft het alle nieuwe docenten. Het vel papier bevat -in sloganstijl genoteerd- tien eigenschappen waaraan een goede docent moet voldoen.

Hermans coördineert bij het Blariacumcollege het hele begeleidingsprogramma van docenten. Zelf stond ze ook ooit voor de klas, als lerares 'naaldsierkunst en stofversieren', later biologie en verzorging. Ze was 21 jaar oud toen ze begon. Dat was in de tijd dat je vooral vakinhoudelijk werd klaargestoomd voor het onderwijs. „Nieuwe docenten konden met vragen terecht bij hun eigen vakgroep. Dat was het.” Hermans krijgt met terugwerkende kracht medelijden met de starters van toen. „Er zullen zich er behoorlijk wat ongelukkig hebben gevoeld. Het is afschuwelijk als je voor de klas staat en je kunt het niet aan.” Het was, zegt Hermans, de tijd dat docenten vooral niet lieten zien dat het niet goed ging. „Maar ze vielen wel uit. Zaten lang ziek thuis.”

Op alle scholen is er de laatste jaren veel gebeurd, zegt Hermans, om daar wat aan te doen. Met wisselende intensiteit, want het is aan scholen zelf om te bepalen op welke manier dat gebeurt. In de regio Venlo werken de

drie scholen samen met hetzelfde actieplan. Helaas, vindt ze, krijgt begeleiding niet op elke middelbare school hoge prioriteit en delen de scholen hun ervaringen maar moeizaam. „Onlangs was er een zogeheten interscolaire visitatie georganiseerd door het ministerie. Het doel was dat scholen bij elkaar zouden gaan kijken hoe ze omgaan met begeleiding. Wij waren de enige Limburgse school die zich aanmeldde. Ik vind dat tekenend.”

Wat bij de Venlose scholen begon met een gezamenlijke startbijeenkomst voor nieuwe leraren, is nu een omvangrijk pakket van coachingsactiviteiten. Gesprekken met coaches en elkaar, lesbezoeken van directie, teamleiders en vak- en andere collega's, workshops, externe scholing, cursus mentoraat, enquêtes onder leerlingen. De leraren zijn er zelf heel blij mee, hoort Hermans steeds weer van de starters zelf. „Ze zijn buitengewoon leergierig. En open. Dat komt ook doordat ze al snel het gevoel krijgen dat ze ook fouten mogen maken. Dat is vaak al een opluchting voor velen.”

Nu de trajecten voor starters goed op de rit staan, wil Hermans meer werk maken van doorontwikkeling van langer zittende leraren. Ook zij gaan straks bij elkaar op lesbezoek. De docent Frans die een les bijwoont van de leraar Engels. „Iedereen heeft het natuurlijk al zo druk, maar nu moeten we doorpakken.”

Cristine Hermans

foto Gé Hirdes